

deres territorium. Medlemsstaterne opfordres endvidere til at overveje at kontrollere formidlingsaktiviteter uden for deres territorium, som foretages af formidlere, der er bosiddende eller etableret på deres territorium, jf. artikel 2, stk. 2.

Våbenformidling defineres i beslutningens artikel 2, stk. 4, dels som forhandling eller arrangering af transaktioner, som kan indebære overførsel af genstande omfattet af OSCE's SALW-dokument, dvs. personbærbare (»man-portable«) våben, der er lavet eller modificeret efter militære specifikationer til brug som dødbringende krigsmateriel, fra ét land til et andet land, dels som køb, salg eller arrangering af overførsel af sådanne genstande, der er ejet af formidleren selv, fra ét land til et andet land.

Den enkelte medlemsstat kan i national lovgivning lade definitionen af formidlingsaktiviteter omfatte tilfælde, hvor der sker eksport fra deres egne områder. De enkelte medlemsstater kan endvidere undtage formidlingsaktiviteter, der relaterer sig til overførsler til eller fra andre medlemsstater, fra deres tilladelsesordninger.

Efter beslutningens artikel 3, stk. 1, skal der indhentes tilladelse til formidlingsaktiviteter fra de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor aktiviteterne finder sted. Hvis der er krav herom i national lovgivning, skal der endvidere indhentes tilladelse fra de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor formidleren er bosiddende eller etableret. Ansøgninger om tilladelse skal vurderes efter retningslinjerne i afsnit III i OSCE's SALW-dokument.

Medlemsstaterne skal bevare oplysninger i mindst 10 år om alle, der har fået tilladelse til våbenformidling, jf. artikel 3, stk. 2.

Medlemsstaterne kan kræve, at formidlere indhenter autorisation til at fungere som formidlere, og kan etablere et register over formidlere, jf. artikel 4.

Endelig vil medlemsstaterne efter artikel 5 overveje at etablere et indbyrdes informationsudvekslingssystem om f.eks. lovgivning, eventuelle registrerede formidlere, oplysninger om formidlere, afslag på ansøgninger om tilladelser og eventuelle ansøgninger om autorisationer.

2.3.7. FN's Sikkerhedsråds resolution 1540

FN's Sikkerhedsråds resolution 1540 af 28. april 2004 om ikke-spredning af masseødelæggelsesvåben mv. indebærer blandt andet en forpligtelse for medlemsstaterne til at indføre passende kontrol med kapital og tjenesteydelser (»funds and services«) vedrørende eksport af masseødelæggelsesvåben og fremfø-

ringsmidler hertil, så som finansiering og transport, der kan bidrage til spredning.

Det kan ikke udelukkes, at en våbenformidlers forhandling eller arrangering af eksport af masseødelæggelsesvåben og fremføringsmidler hertil kan anses for omfattet af begrebet »services«. Imidlertid vil sådanne formidlingsaktiviteter efter omstændighederne kunne straffes som medvirken til overtrædelse af våbenlovens eksportkontrolregler, jf. § 6. Endvidere afhænger behovet for særskilte regler om sådanne aktiviteter af den øvrige nationale regulering af de pågældende våben.

Danmark har i henhold til resolutionens artikel 4 afgivet en rapport til FN den 28. oktober 2004, hvor det oplyses, at Danmark vil gennemgå våbenlovgivningen i lyset af resolutionen med henblik på at identificere eventuelle nødvendige lovændringer og i givet fald fremsætte lovforslag herom inden udgangen af 2005.

2.3.8. Sammenfatning og konklusion

EU's fælles holdning indebærer en folkeretlig forpligtelse for Danmark til at indføre nærmere angivne regler om kontrol med våbenformidling. Også FN's våbenprotokol er som udgangspunkt retligt bindende, når den ratificeres af Danmark, men den indeholder kun en opfordring til at overveje at indføre regler om kontrol med våbenformidling. De øvrige internationale instrumenter er politisk forpligtende.

Justitsministeriets våbenarbejdsgruppe har foretaget en vurdering af, om de øvrige instrumenter – med undtagelse af FN's Sikkerhedsråds resolution 1540, som ikke er analyseret nærmere af arbejdsgruppen – indebærer forpligtelser til regulering af våbenformidling, som går ud over de obligatoriske bestemmelser i EU's fælles holdning. Arbejdsgruppen konkluderer, at dette ikke er tilfældet, jf. afsnit 2.3.4. i arbejdsgruppens rapport (bilag 1).

2.4. Udenlandsk ret

Våbenarbejdsgruppen har indhentet oplysninger om retstilstanden i de 14 øvrige »gamle« EU-lande samt Norge, Canada og USA, jf. nærmere herom note 2 til arbejdsgruppens rapport (bilag 1). I henhold til disse oplysninger har Belgien, Finland, Frankrig, Holland, Storbritannien, Sverige, Tyskland, Østrig, Norge og USA indført regulering af våbenformidling, mens dette endnu ikke er tilfældet for Grækenland, Irland, Italien, Luxembourg, Portugal, Spanien og Canada.

Det nærmere indhold af de enkelte landes regler om våbenformidling er detaljeret beskrevet i arbejdsgrup-